

Opa...

Op een dag leg je je er bij neer en maal je niet meer om het woord opa, dan ben je bereid deze titel en zijn consequenties te aanvaarden. Is het nou echt nodig om mij opa te noemen waar iedereen bij is. "Pa, je doet moeilijk".

Natuurlijk, ik moet berusten in dit feit en mij verzoenen met het onvermijdelijke, niet meer slikken als mijn dochter zegt ga maar naar opa toe, die helpt je met de sommen.

We gaan met de hele familie op vakantie naar Frankrijk de villa in Lagorce in de Ardèche. Misschien zal ik daar wennen aan het nieuwe gevoel dat een eind maakt aan de fase van een man op middelbare leeftijd.

Tijdens de vakantie in Nederland blijven en in een bungalowpark de regen afwachten is ook niks.

Een vriendelijke robotjuffrouw die mij mede deelt dat ik klaar ben en dat ik het witte plakkertje op mijn arm even stevig moet aandrukken, dit om een bloeding te voorkomen.

Er komt geen juffrouw in een witte jas meer aan te pas.

Je gaat naar het ziekenhuis, je hebt last van een versleten knie. Je meldt je aan via de chip en de robot weet precies wat hem te doen staat. Twintig minuten later is het klaar. Een nieuwe knie!

Uit het spleetje van de printer, schuift automatisch een instructie voor de therapeut, tenminste, als ook deze niet reeds vervangen is door een robot die de juiste rek strek en loopoefeningen met mij doet.

De eerste de beste met wie ik deze toekomstgedachte deel, klaagt meteen over het onpersoonlijke klimaat dat er in een ziekenhuis ontstaat in de door mij gefantaseerde situatie.

Ook daar vindt de technische wetenschap iets op: geen gestrest personeel maar een vriendelijke robotjuffrouw die mij een kop koffie aanbied, mij bedankt voor het bezoek aan Orbis en mij beterschap toewenst.

Cor Geilen